

ligt led i den almindelige hotelvirksomhed, vil efter stk. 1, 2. pkt., kunne fortsætte og udvides efter retningslinjer, der fastsættes af handelsministeren.

Forbuddet vil være til hinder for, at virksomheder med næringsbrev som handlende, håndværker- og industridrivende opstiller automater i restaurationslokaler, hvor der serveres stærke drikke, når der fra automaterne sælges varer, der ikke omfattes af restauratørens afsætningsret, jfr. forslaget § 6, stk. 2. I § 23 foreslås særlige regler om salg af stærke drikke fra automater.

Motiveringen for forbuddet i stk. 1, 1. pkt., der hidrører fra beværterloven af 1912, er blandt andet den opfattelse, at det af ædruelighedsmæssige grunde kan virke uheldigt, når detailsalg finder sted i lokaler (butikker), hvor der samtidig kan serveres stærke drikke for kunderne. Imidlertid blev dette forbud lempet ved revisionen af beværterloven i 1958, hvorefter der blev givet handelsministeren mulighed for at tillade, at beværtervirksomhed med ret til udskænkning af stærke drikke drives i lokaler i stormagasiner, selv om beværtningslokalerne står i direkte forbindelse med salgsløkalerne. Man fandt, at indretning af restauranter sådanne steder var et naturligt led i kundebetjeningen, idet kunderne tilbragte lang tid med indkøb i stormagasinerne mange afdelinger. Ved denne bestemmelses administration viste der sig imidlertid et behov for at dispensere, også for så vidt angår større forretninger med arealmæssigt betydelige salgslokaler og bredt varesortiment. Ved ændringen af beværterloven i 1966 blev denne dispensationshjemmel derfor udvidet til, foruden stormagasiner, at omfatte forretninger af lignende størrelse og med lignende varesortiment.

Det foreslås nu, at lokaler i hoteller, jfr. ovenfor, og foreningslokaler også omfattes af denne undtagelsesbestemmelse. Endvidere har man overvejet, om det burde foreslås, at denne undtagelsesregel yderligere udvides til også at omfatte lokaler, der benyttes til forhandling af på stedet tilvirkede husholdningsvarer til fortæring. Herved har man særligt haft for øje de forretninger, der før den ny næringslov, blev drevet i henhold til næringsbrev som „tilvirker af husholdningsvarer til fortæring“. For sådanne virksomheder er vareindkøbet, tilberednings- og økonomirum, indehaverens personale og personalets fagkundskab, afsætningsformen og selve varerne af en sådan karakter, at det i mange tilfælde kunne være naturligt at supplere virksomheden med restaurationsvirksomhed. Herved skulle også kunne skabes yderligere mulighed for etablering af et øget antal billige, pæne spisesteder.

Imidlertid har man fundet, at de hensyn, der kan tale for en sådan udvidelse af undtagelserne fra

forbuddet mod lokalefællesskab, på en mere hensigtsmæssig måde — uden at krænke de ædruelighedsmæssige hensyn, der ligger bag forbuddet — vil kunne tilgodeses ved den foreslåede lempelse af forbuddet, hvorefter dette ikke kommer til at omfatte tilstødende lokaler med egen indgang udefra, selv om disse har dør til restaurationslokalerne, samt ved en smidiggørelse af bestemmelsen i § 16, stk. 1, 2. pkt., hvorved indretning af cafeterier i større forretninger i videre omfang muliggøres.

I stk. 1, 2. pkt., foreslås således, at den begrænsning, hvorefter forretningen for at opnå dispensation skal have et „lignende varesortiment“ som stormagasiner, ikke opretholdes, og at der, uden at dispensation er nødvendig, gives disse forretninger adgang til at have restauration med servering af stærke drikke. Nærmere afgrænsning af „stormagasiner og forretninger af lignende størrelse“ forudsættes givet i et cirkulære. Man har i øvrigt været opmærksom på, at bestemmelsen bør omfatte forretninger, selv om butiklokalet er noget mindre end de hidtil i praksis krævede 1000 m².

Ved lov nr. 69 af 28. februar 1950 om handelsrejsendes udstilling af deres prøvekollektioner, blev der skabt hjemmel for, at der i lokaler hørende til restaurationer og hoteller, bortset fra de almindelige serveringslokaler, kunne afholdes visse udstillinger, hvortil der kun er adgang for næringsdrivende, som anvender de udstillede varer i deres virksomhed. Denne bestemmelse blev overført til beværterloven i forbindelse med ændringerne i denne i 1966. Samtidig blev det, efter indstilling fra næringslovkommissionen tilladt, at der kunne afholdes mannequinopvisninger for næringsdrivende også i de almindelige beværtningslokaler. I øvrigt er der intet til hinder for, at der i sådanne lokaler afholdes mannequinopvisning for det almindelige publikum, når der blot ikke samtidig optages bestillinger eller i øvrigt finder salg sted.

I stk. 2 foreslås disse bestemmelser videreført og samtidig udvidet til at omfatte alle udstillinger, hvor der finder næringsvirksomhed sted. Tillige foreslås det, at disse udstillinger skal kunne afholdes såvel i de restaurationslokaler, der ikke benyttes til servering, som i de almindelige restaurationslokaler, når disse — medens udstillingen finder sted — er lukket for restaurationens kunder. Efter forslaget skal mannequinopvisninger — uanset om der optages bestillinger og uanset, for hvem de holdes — dog kunne ske i de almindelige restaurationslokaler.

ad § 17.

Bestemmelsen må sammenholdes med forslagets § 7 om bortfald af næringsretten.